

Нощта бѣ настѣпила тиха и влажна. Снѣжнитѣ върхове на планината се развълнуваха отъ мъглитѣ, и тѣхнитѣ можщи сѣнки се открояваха върху тъмното, мастилено небе, по което тукъ-тамъ блещукаха дребни и далечни звезди. Въ пазвитѣ на заспалитѣ гори се чуваше тихиятъ ревъ на пролѣтнитѣ води.

Изведнѣжъ, до една млада ела съ приведени до земята вейки, се мѣрна нѣкаква сѣнка. Чу се изтрополяване. Едно бѣло петно изчезна въ тъмнината.

Рисътъ се спрѣ като закованъ. Между влажната миризма на гората той усѣти приятниятъ мирисъ на сърна.

Съ нѣколко скока се озова до елата. Леглото на сърната бѣше още топло. Той го подуши жадно. Гладътъ му се събуди и го накара да изрѣмжи. Увлѣченъ отъ близостта на плячката, той се завтече по следитѣ на сърната, но скоро се спрѣ, вслуша се и сърдито се върна назадъ.

Сега той трѣгна по тая частъ отъ склона, която бѣше изложена на югъ. Тукъ гората бѣ по-млада и по-гъста. На мѣста се срѣщаше изсъхнала ланшна трева, изгорена отъ студа и полуизгнила отъ влагата. Близу до единъ трупъ на падналъ отъ старостъ букъ съ злобно фучене върху риса се хвърли грамаденъ глиганъ. По-нататкъ мършава вълчица, клекнала край бърлогата си, гдето бѣха скрити нейнитѣ вълчета, му показва зжитѣ си. Една лисица, кой знае защо, вървѣше по следитѣ му, и той виждаше свѣтешитѣ ѣ очи задъ себе си. За да се отърве отъ нея, слѣзе до рѣката. Влажната долина го облѣхна съ студенината си, а шумътъ на водитѣ му прѣчеше да чува добре, но лисицата вече не се виждаше.

Той вървѣ по течението на рѣката, заобиколи малката брѣзова горичка, мокра и гола, и се озова на полянитѣ, тъкмо когато задъ начупения гребенъ на единъ връхъ се появи бледото сияние на месеца. Гнитѣ